

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2019r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatońska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Marta Majewska-Wronowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 grudnia 2019r. w Suwałkach

sprawy **K. Z.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

w związku z odwołaniem K. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 8 lipca 2018 r. znak (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że K. Z., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od 29 maja 2015r. oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od 1 kwietnia 2016r.;**
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz K. Z. 180 (sto osiemdziesiąt) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 8.07.2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., powołując się na przepisy art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1778 ze zm.), stwierdził, iż K. Z., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od 29.05.2015 r. oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od 1.04.2016 r.

W odwołaniu od tej decyzji K. Z. domagała się jej zmiany i ustalenia, że jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od 29.05.2015 r. oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od 1.04.2016 r. oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

K. Z. urodziła się (...) W 2015 r. ukończyła na Uniwersytecie (...) - (...) studia stacjonarne na kierunku pedagogicznym, specjalność pedagogika szkolna z animacją kulturalną, uzyskując tytuł licencjata (odpis dyplomu k.17 akt rentowych). W 2015 r. ukończyła też kursy masażu, uzyskując stosowne dyplomy i certyfikaty (k. 19-37 akt rentowych).

Z zapisu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej wynika, że K. Z. od 1.07.2014 r. figuruje w ewidencji, jako osoba prowadząca działalność gospodarczą, rodzaj działalności – sprzedaż detaliczna odzieży prowadzona w wyspecjalizowanych sklepach. Handel odzieżą używaną K. Z. prowadziła w lokalu położonym w E. przy ul. (...), użyczonym, a następnie wynajętym na jej potrzeby przez D. P. (k. 127-131 i 133-143 akt rent.). Działalność ta była kompleksowo ubezpieczona w (...) (k.39- 45 akt rent.). Ponieważ ten rodzaj działalności nie przynosił spodziewanych dochodów, K. Z. wykorzystując ukończone kursy masażu, zmieniła rodzaj działalności na wykonywanie usług związanych z poprawą kondycji fizycznej. W CEIDG zmieniła w tym zakresie wpis, wskazując, że będzie wykonywać też działalność usługową związaną z przygotowaniem do druku (odpisy CEIDG k.21, 22).

W tym czasie związała się z D. P.. Ze złożonych kart informacyjnych leczenia w (...) w E. wynika, że wnioskodawczyni poroniła dwie ciąży: w grudniu 2014 r. i w czerwcu 2015 r. (k.103). W związku z tym, musiała zgodnie z zaleceniami lekarza zaprzestać wykonywania pracy fizycznej – masażu. Za namową D. P., podjęła z nim współpracę w zakresie obróbki zdjęć, wykonywania i obróbki projektów graficznych na eventy, loga firm, identyfikatorów, broszur i innych. Pozyskiwaniem klientów zajmował się D. P.. Zdecydował się na współpracę z K. Z. z uwagi na to, że nie był w stanie sam zrealizować pozyskanych zamówień, a odmowa przyjęcia jednego ze zleceń stałego klienta wiązała się z ryzykiem jego utraty. Do wykonywania pracy przyuczył K. Z., użyczył też jej swego sprzętu i programów. Taka forma pracy wiązała się z tym, że był między nimi podział zadań, zwłaszcza na początku współpracy, on zajmował się wykonaniem głównych założeń projektu, a ona opracowywała detale. W związku z tym, że ich praca na różnym sprzęcie mogła powodować powstanie błędów na etapie przenoszenia plików, wykorzystywano wyłącznie sprzęt D. P.. Ograniczało to też koszty. Początkowo wiązała ich umowa o dzieło (k.121-123 akt rent.) i umowa o świadczenie usług (k.104-119 akt rent.), ale ostatecznie zdecydowali, że K. Z. będzie wykonywała pracę w ramach swojej działalności gospodarczej. Za wykonane zadanie wystawiała fakturę. Wartość pracy wyceniana była przez D. P., w zależności od wartości wykonywanego projektu i wkładu pracy K. Z.. Po zdobyciu niezbędnej praktyki, wykonywała też prace na zlecenie U. D.- (...) Sp. z o.o. i R. P. (zeznania świadków U. K., R. P. i D. P. k.97-99).

Odwołująca nie poszukiwała klientów, nie reklamowała się, nie miała szyldu, strony internetowej, wizytówek, ani pieczętki. Wynikało to z tego, że praca przy obsłudze zamówień klientów jej partnera - D. P. absorbowwała jej cały czas, który mogła poświęcić na działalność zarobkową. Nie posiadała wyodrębnionego własnego lokalu, ani innej nieruchomości do prowadzenia działalności. Wskazany adres prowadzonej działalności to miejsce zamieszkania jej rodziców, z którymi mieszkała rozpoczynając działalność. Od czasu, gdy urodziła dzieci, zamieszkuje wspólnie z partnerem D. P. w jego domu, który jest faktycznym miejscem prowadzenia jej działalności. Pracuje w zależności od możliwości, często późnym wieczorem, a także od potrzeb. Jeśli ma do wykonania pilne prace, w opiece nad dziećmi pomaga jej rodzeństwo (zeznania K. Z. k. 195-196).

Działalność K. Z. opodatkowana była podatkiem ryczałtowym. Z kopii dokumentów złożonych przed organem rentowym i przedłożonego do akt Rejestru VAT Sprzedaży za 2015 rok wynika, że w czerwcu wystawiła fakturę na 51.000 zł., w lipcu – 35.000 zł., we wrześniu trzy faktury, łącznie na 51.000 zł., w grudniu trzy faktury, łącznie na 84.870 zł. (k.23-34).

W 2016 r. wystawiła faktury: w styczniu na 6.765 zł., w lutym – 55.350 zł., w marcu – 60.270 zł., w kwietniu – 20.295 zł., w maju – 19.065 zł., w czerwcu dwie faktury, łącznie - 70.725 zł., w lipcu – 56.580 zł., w sierpniu - 38.130 zł, we wrześniu – 43.050 zł. i w październiku dwie faktury, łącznie na 64.575 zł. (k. 35-46).

W 2017 r. wystawiła faktury: w styczniu na 34.440 zł., w lutym – 15.375 zł., w marcu – 27.675 zł., w kwietniu – 14.760 zł., w maju – 11.070 zł., w czerwcu – 34.440 zł., w lipcu - 14.760 zł., w sierpniu dwie faktury, łącznie na 31.242 zł., we wrześniu trzy faktury, łącznie na 55.350 zł., w październiku dwie faktury, łącznie na 16.728 zł., w grudniu dwie faktury, łącznie na 41.266 zł. (k.47-58). Oprócz jednej faktury wystawionej w grudniu 2017 r. dla kontrahenta – (...) Sp. z o.o. na kwotę 8.056,50 zł., wszystkie pozostałe wystawione były dla kontrahenta – (...) pracownia (...) D. P..

Natomiast w 2018 r. K. Z. wystawiła faktury: w styczniu na kwotę 31.365 zł., w lutym – 10.455 zł., w marcu – dwie faktury na kwotę łącznie – 34.009,50 zł., w maju – 14.145 zł. i w czerwcu – trzy faktury, łącznie na 40.407,41 zł. (k.59-70). Tak jak w poprzednich latach, większość faktur wystawiona była dla D. P., za wyjątkiem jednej dla (...) Sp. z o.o. na 10.024,50 zł. i jednej dla (...) Sp. z o.o. s.k. na 9.657,41 zł.

K. Z. złożyła do akt odpisy PIT-28 i PIT-37 za lata 2016-2018 (k.71-96), z których wynika, że w roku 2016 uzyskała przychód objęty ryczałtem w wysokości 353.500 zł., opłaciła składki na ubezpieczenia społeczne – 23.367,25 zł., składkę na ubezpieczenia zdrowotne odliczaną od ryczału – 3.064,57 zł. Należność na rzecz Urzędu Skarbowego z tytułu ryczału wyniosła 24.997 zł.

W roku 2017 uzyskała przychód objęty ryczałtem w wysokości 241.550 zł., opłaciła składki na ubezpieczenia społeczne – 189,61 zł., składkę na ubezpieczenia zdrowotne odliczaną od ryczału – 3.064,72 zł. Należność na rzecz Urzędu Skarbowego z tytułu ryczału wyniosła 17.451 zł. Ponadto w roku 2017 uzyskała 58.021,60 zł. przychodu z tytułu innych świadczeń i opłaciła z tego tytułu podatek – 8.775,90 zł.

W roku 2018 uzyskała przychód objęty ryczałtem w wysokości 106.001,55 zł., opłaciła składki na ubezpieczenia społeczne – 10.131,78 zł., składkę na ubezpieczenia zdrowotne odliczaną od ryczału – 3.306,12 zł. Należność na rzecz Urzędu Skarbowego z tytułu ryczału wyniosła 4.843 zł. Ponadto w roku 2018 uzyskała 43.345,40 zł. przychodu z tytułu innych świadczeń i opłaciła z tego tytułu podatek – 7.247 zł.

Odwołująca przedłożyła do akt historie konta D. P., świadczące o jego znacznych przychodach z różnej działalności, w tym z wykonywania usług na rzecz firm, przy obsłudze których pracowała również K. Z. (kopert k.103 oraz 110-193). W trakcie kontroli ZUS przedłożyła też wydruki ze swego konta, świadczące o dokonywanych przelewach na jej rzecz z tytułu opłaty za wystawione rachunki.

K. Z. zgłosiła się do ubezpieczeń społecznych, jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą od 1.07.2014 r. do 24.11.2016 r. i od 24.11.2017 r., natomiast do ubezpieczenia zdrowotnego od 25.11.2016 r. do 23.11.2017 r. Do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego podlegała od 1.07.2014 r. do 30.11.2014 r., od 1.04.2016 r. do 24.11.2016 r. oraz od 24.11.2017 r.

Z roszczeniem o wypłatę zasiłku chorobowego wystąpiła za okres od 1.11.2016 r. do 24.11.2016 r., zasiłku macierzyńskiego od 25.11.2016 r. do 23.11.2017 r., zasiłku opiekuńczego od 27.11.2017 r. do 15.12.2017 r., zasiłku chorobowego od 12.03.2018 r. do 23.03.2018 r. i od 6.06.2018 r. do 30.01.2019 r. Aktualnie zgłosiła roszczenie o zasiłek macierzyński od 30.01.2019 r. do 28.01.2020 r. K. Z. urodziła dwoje dzieci w listopadzie 2016 r. i w styczniu 2019 r. (k.103).

Z ustaleń organu rentowego wynika, że K. Z. w 2016 r. była zdolna do prowadzenia działalności gospodarczej przez 305 dni, w 2017 r. tylko przez 19 dni, w 2018 r. przez 144 dni, a w 2018 r. przez 64 dni.

W marcu 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeprowadził kontrolę działalności gospodarczej K. Z. w zakresie zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych. W wyniku tej kontroli wydano zaskarżoną decyzję nr (...) z 8.07.2019 r., stwierdzającą, że K. Z., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od 29.05.2015 r. oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od 1.04.2016 r. Nie zakwestionowano prowadzenia działalności gospodarczej we wcześniejszym okresie.

Sąd zważył, co następuje:

Istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie czy ubezpieczona K. Z. od 29.05.2015 r. podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, i wypadkowemu oraz od 1.04.2016 r. dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Podstawę prawną roszczenia wnioskodawczyni stanowi art. 6 ust. 1 pkt 5 oraz art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1778, dalej: ustawa systemowa), zgodnie z którymi obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, które na terenie Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność i osobami z nimi współpracującymi. Zgodnie natomiast z art. 11 ust. 2 ustawy systemowej, osoby prowadzące pozarolniczą działalność na swój wniosek dobrowolnie podlegają ubezpieczeniu chorobowemu. Terminy podlegania ubezpieczeniom społecznym określają przepisy art. 13 i 14 ustawy systemowej. Artykuł 13 pkt 4 ustawy stanowi, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne prowadzące pozarolniczą działalność od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Artykuł 14 w ust. 1 wskazuje, iż objęcie dobrowolnie ubezpieczeniami emerytalnym, rentowymi i chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku o objęcie tymi ubezpieczeniami, nie wcześniej jednak niż od dnia, w którym wniosek został zgłoszony, z zastrzeżeniem ust. 1a. Z ust. 2 wynika z kolei, że objęcie dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku tylko wówczas, gdy zgłoszenie do ubezpieczeń emerytalnego i rentowych zostanie dokonane w terminie określonym w art. 36 ust. 4, z którego wynika, że zgłoszenia tego dokonuje się w terminie 7 dni od daty powstania obowiązku ubezpieczenia.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje, iż podleganie ubezpieczeniom społecznym wynika nie ze zgłoszenia prowadzenia działalności gospodarczej, ale z faktu jej rzeczywistego wykonywania. Sąd Najwyższy niejednokrotnie podkreślał, że obowiązkowi ubezpieczeń społecznych podlega osoba faktycznie prowadząca działalność gospodarczą (a więc wykonująca tę działalność), a nie osoba jedynie figurująca w ewidencji działalności gospodarczej na podstawie uzyskanego wpisu, która działalności tej nie prowadzi (nie wykonuje – zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 listopada 2008 r., II UK 94/08, dnia 21 czerwca 2001 r., II UKN 428/00, OSNAPiUS rok 2003, nr 6, poz. 158; z dnia 11 stycznia 2005 r., I UK 105/04, OSNP rok 2005, nr 13, poz. 198; z dnia 25 listopada 2005 r., I UK 80/05, OSNP rok 2006, nr 19-20, poz. 309; z dnia 30 listopada 2005 r., I UK 95/05, OSNP rok 2006, nr 19-20, poz. 311; z dnia 19 marca 2007 r., III UK 133/06, OSNP rok 2008, nr 7-8, poz. 114).

Należy podzielić także pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z 14 września 2007 r. (III UK 35/07), iż art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 13 pkt 4 ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych kreuje obowiązek podlegania osób prowadzących pozarolniczą działalność ubezpieczeniom z mocy ustawy od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności. Tak więc, to nie decyzja organu rentowego powoduje powstanie tego obowiązku, a jedynie potwierdza ona ten obowiązek. Decyzja ta wydawana jest na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń i nie jest decyzją kształtującą prawa i obowiązki, a jedynie decyzją potwierdzającą przebieg ubezpieczeń. Ubezpieczenie powstaje zatem z mocy prawa, a decyzja organu rentowego ma jedynie charakter deklaratoryjny, potwierdzający powstanie prawa z chwilą ziszczenia się jego ustawowych przesłanek. Artykuł 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych kreuje obowiązek podlegania osób prowadzących pozarolniczą działalność ubezpieczeniom z mocy ustawy od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności.

W myśl art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej, za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą uważa się osobę prowadzącą tę działalność na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych. Definicję działalności gospodarczej zawiera art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 672 ze zm.), który stanowi, iż jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa,

wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Jest to legalna definicja działalności gospodarczej, co oznacza, że powinna być ona traktowana jako powszechnie obowiązujące rozumienie tego pojęcia w polskim systemie prawnym (por. postanowienie SN z dnia 2 lutego 2009 r., V KK 330/08, Prok. i Pr.-wkl. rok 2009, Nr 6, poz. 17, zob. też uchwałę Sądu Najwyższego z 23 lutego 2005 r., III CZP 88/04, OSNC rok 2006, Nr 1, poz. 5).

W orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, iż stwierdzenie, że w danym wypadku mamy do czynienia z działalnością gospodarczą, wymaga ustalenia kumulatywnego spełnienia kilku przesłanek, gdyż działalność taka charakteryzuje się specyficznymi właściwościami. Chodzi o takie elementy, jak jej profesjonalny charakter, podporządkowanie regułom opłacalności i zysku lub zasadzie racjonalnego gospodarowania, działanie na własny rachunek, powtarzalność działań oraz uczestnictwo w obrocie gospodarczym (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 11 maja 2005 r. III CZP 11/05).

Zdaniem Sądu, analiza materiału dowodowego, zgromadzonego przed organem rentowym, jak również w postępowaniu sądowym, prowadzi do wniosku, iż decyzja organu rentowego wyłączająca skarżącą z ubezpieczeń w spornym okresie była błędna.

Na wstępie zaznaczenia wymaga, iż organ rentowy nie podważył całkowicie wykonywania przez ubezpieczoną czynności w ramach podjętej działalności, ale uznał, iż działania jej były niesformalizowane i niesamodzielne, a tym samym ukierunkowane na uzyskanie środków z systemu ubezpieczeń społecznych. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że samo zawarcie umowy o pracę bądź też podjęcie działalności gospodarczej w okresie ciąży, nawet gdyby głównym motywem było uzyskanie zasiłku macierzyńskiego nie jest naganne, ani tym bardziej sprzeczne z prawem (wyroki z: 6 lutego 2006 r., III UK 156/05, 2 sierpnia 2006 r., I UK 61/06, 16 stycznia 2014 r., I UK 235/13). Istotą bowiem jest czy pomimo ukierunkowania ubezpieczonej na uzyskanie zasiłku macierzyńskiego, działalność gospodarczą faktycznie ona prowadziła.

W ocenie Sądu, z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszym postępowaniu wynika, iż wnioskodawczyni podjęła szereg czynności w ramach zarejestrowanej działalności gospodarczej. Nie tylko podjęła czynności o charakterze stricte organizacyjnym, takie jak zarejestrowanie działalności, ale niewątpliwie w spornym okresie wykonywała ona także usługi polegające na obróbce zdjęć i materiałów graficznych do publikacji. Odwołująca się przedstawiła dwie umowy: o dzieło z 1.01.2015 r. i o świadczenie usług z 1.04.2015 r. zawarte z firmą (...), z których wynika, iż wykonywała ona na jego rzecz wskazane usługi. Zarzut organu rentowego, iż odwołująca nie dysponowała swoim sprzętem i oprogramowaniem jest w ocenie Sądu chybiony z kilku powodów. W umowie o świadczenie usług znajduje się w § 3 pkt 2 zapis, który wprost stanowi, że „ze względu na zapewnienie najwyższego bezpieczeństwa danych Firmy, jak i Klienta Firmy, Usługodawca jest zobowiązany do realizacji usług wynikających z umowy wyłącznie w oparciu o urządzenia udostępnione przez Firmę..... Oznacza to w szczególności, że efekty wszelkich prac usługodawcy powinny być zapisywane na przenośnym komputerze udostępnionym przez Firmę”. Zapis ten ma na celu zabezpieczenie ochrony danych klienta, jak też ochronę przed konkurencyjną działalnością. Dodatkowo D. P. wskazał, że przenoszenie plików na różne nośniki powoduje błędy, a czasami nawet utratę części wykonanej pracy.

Wykonywanie przez K. Z. usług potwierdziły nie tylko zeznania samej ubezpieczonej i jej partnera – zleceniodawcę usług, ale także świadków U. K. i R. P., dla których wykonywała prace w czerwcu 2016 r., grudniu 2017 r. i w marcu 2018 r. ((...) sp. z o.o.) oraz w czerwcu 2018 r. ((...) sp. o.o.).

O świadczeniu usług w ramach działalności gospodarczej stanowią też sporządzane rachunki, dokonywane przelewy odpowiednich kwot tytułem zapłaty, a także odprowadzane należności publicznoskarbowe z tytułu realizacji tych umów. Sprzedaż była obciążona 23 % podatkiem VAT i podatek ten był opłacany. Niezależnie od tego, odwołująca prowadziła rejestr VAT sprzedaży, będący podstawą rozliczenia i uiszczenia podatku dochodowego. Jeśli przyjmiemy, że odwołująca nie świadczyła usług, za które wystawiała faktury, to trudno znaleźć logiczne wyjaśnienie przekazywania znaczących kwot na jej rzecz i dodatkowo odprowadzania z tego tytułu należnych świadczeń publicznoprawnych. Ponadto nawet pobieżna analiza konta D. P. wskazuje, że wykonywał on szereg prac na rzecz różnych klientów i otrzymywał z tego tytułu wynagrodzenie. W świetle tych dokumentów, wiarygodne jest jego twierdzenie, że miał

nadmiar pracy, powtarzalnej i niezbyt skomplikowanej, którą mógł zlecić swojej partnerce. Działanie takie miało na celu utrzymanie stałych klientów, mimo wypalenia zawodowego. Fakt, że K. Z. i D. P. są partnerami, nie może przesądzać o sposobie ich rozliczania z wykonanej pracy.

Nie ulega wątpliwości, że przepisy art. 8 ust. 1 i ust. 2a ustawy systemowej nie wykluczają obowiązującej w polskim porządku prawnym zasady swobody działalności gospodarczej, jak też nie ograniczają przedsiębiorcy w decydowaniu o zatrudnianiu i o sposobie prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie wyboru formy organizacyjno-prawnej, zasad funkcjonowania, konkurencji z innymi podmiotami.

Ponadto zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, zamiaru ciągłego prowadzenia działalności gospodarczej nie znosi przewidywanie konieczności jej zawieszenia ze względu na ciężę albo konieczność opieki nad dzieckiem. Innymi słowy ciągłości działalności gospodarczej nie można utożsamiać z bezwzględnym prowadzeniem jej w sposób nieprzerwany (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2014 r., I UK 235/13). Jak wyjaśnił z kolei Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 września 2017 r. (I UK 366/16), ciągłość w działalności gospodarczej ma dwa aspekty. Pierwszy to powtarzalność czynności, tak aby odróżnić prowadzoną działalność gospodarczą od jednostkowej umowy o dzieło lub zlecenia albo umowy o świadczenie usługi, które same w sobie nie stanowią lub nie składają się jeszcze na działalność gospodarczą. Drugi aspekt, wynikający zresztą z pierwszego, to zamiar niekrótkiego prowadzenia działalności gospodarczej. Oba aspekty zależą od zachowania osoby podejmującej działalność gospodarczą. Sąd nie dopatrywał się braku ciągłości w prowadzeniu działalności przez ubezpieczoną. Przerwy spowodowane chorobą i opieką nad dzieckiem po porodzie, nie mogą przesądzać o tym, że działalność nie była prowadzona.

Kolejnym aspektem, który organ rentowy podnosił w skarżonej decyzji dotyczył wysokości podstawy wymiaru składki, którą przyjęła odwołująca. Należy jednak wskazać, iż ustawodawca przyzwolił na sytuację, aby przy stosunkowo krótkim okresie podlegania ubezpieczeniu i opłaceniu wysokiej składki, ubezpieczony mógł uzyskać wysokie świadczenie z tytułu macierzyństwa czy też zasiłek chorobowy. Odwołująca przy prowadzeniu działalności gospodarczej skorzystała z możliwości zadeklarowania podstawy wymiaru składki na bardzo wysokim poziomie, co nie uszło uwadze Sądu, jednak nie doszło do złamania przez nią prawa i nie może przesądzać o prowadzeniu działalności.

Należy wskazać, iż od uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 21.04.2010 r. sygn. II UZP 1/10 nie ma w judykaturze wątpliwości interpretacyjnych na tle normy art. 18 ust. 8 ustawy. o systemie ubezpieczeń społecznych, co do tego, że wysokość składek nie jest związana z faktycznie osiągniętym przychodem i jego wysokością, lecz jedynie z istnieniem tytułu ubezpieczenia i zadeklarowaną kwotą. W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wyłożył, z czym należy zgodzić się w pełni, że po stronie płatnika-przedsiębiorcy istnieje uprawnienie do zadeklarowania dowolnej kwoty, w ustawowych granicach, jako podstawy wymiaru składek, jest to jego wyłączna decyzja i jakkolwiek ingerencja w tę sferę organu rentowego jest niedopuszczalna, niemożliwe jest także kwestionowanie zadeklarowanej podstawy z powołaniem się na art. 58 k.c. czy art. 5 k.c., ponieważ deklaracja podstawy wymiaru składek nie jest czynnością prawa cywilnego. Dodatkowo Sąd Najwyższy zauważył, że właściwością stosunków ubezpieczenia społecznego jest występowanie szczególnego rodzaju zależności polegającej na tym, że objęcie ochroną ubezpieczeniową wiąże się z powstaniem obowiązku opłacania składek. Zależność ta nie przybiera jednak w ubezpieczeniu społecznym znamion wzajemności (ekwiwalentności) w znaczeniu przyjętym w prawie cywilnym. Oba elementy stosunku ubezpieczenia (składka ubezpieczeniowa oraz ochrona ubezpieczeniowa) nie są równoważne (wymienialne), bowiem zasada ekwiwalentności świadczeń jest w tym stosunku modyfikowana przez zasadę solidarności społecznej. Stosunków ubezpieczenia społecznego nie da się zatem zakwalifikować do stosunków zobowiązaniowych, nie można tu mówić, tak jak w przypadku cywilnoprawnych zobowiązań wzajemnych, o ścisłej współzależności składki i świadczenia. Składka w ubezpieczeniach społecznych jest wprawdzie osobistym wkładem ubezpieczonego, ale z przeznaczeniem na tworzenie ogólnego funduszu ubezpieczeniowego, z którego prawo do świadczeń czerpią ci ubezpieczeni, którym ziści się określone ryzyko. Jeśli więc przepis prawa ubezpieczeń społecznych o charakterze *ius cogens* zezwala na zadeklarowanie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe na poziomie do 250% przeciętnego wynagrodzenia w oderwaniu od pojęcia rzeczywistego przychodu, to zachowanie

płatnika, realizującego swe uprawnienie w oparciu o taki bezwzględnie obowiązujący przepis prawa, nie może być podważane.

Zdaniem Sądu nie można też zarzucić odwołującej naruszenia zasad współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.). Korzystanie ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego na skutek podlegania ubezpieczeniu społecznemu samo w sobie nie może być określone jako sprzeczne z prawem. Nie można skutecznie zarzucić odwołującej naruszenia zasad współżycia społecznego, gdyż podjęcie przez nią działalności gospodarczej wiązało się z jej faktycznym wykonywaniem. Późniejsze skorzystanie przez nią z ochrony gwarantowanej ubezpieczeniem społecznym stanowi legalny cel prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. O obowiązku ubezpieczenia przesądzają przepisy prawa, a nie wola ubezpieczonego lub organu rentowego.

W niniejszej sprawie istotę stanowiło ustalenie, czy odwołująca nadal podlega ubezpieczeniom społecznym w ramach prowadzonej działalności gospodarczej od 29.05.2015 r. Podstawę stwierdzenia, że dany przedsiębiorca faktycznie prowadzi działalność gospodarczą stanowią działania przez niego podejmowane. Ustalenia Sądu w tym zakresie wskazują, że wykluczenie K. Z. zaskarżoną decyzją z ubezpieczeń społecznych było niezasadne.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji (pkt 1).

O kosztach zastępstwa procesowego (pkt 2 sentencji wyroku) orzeczono w myśl art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 265 ze zm.).